

Arrest

nr. 118 581 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing weigering van 30 januari 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 14 januari 2013 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Nederland op 5 mei 2011.

Op 15 januari 2014 wordt aan de Nederlandse overheden een verzoek gericht om verzoeker terug te nemen. Dit verzoek werd op 20 januari 2014 door de Nederlandse overheden ingewilligd op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (*Pb.L.* 29 juni 2013, afl. 180) (hierna: Dublin-III-Verordening).

1.3. Op 30 januari 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. alias: G. (...)

voornaam : A. alias: H. (...)

nationaliteit : Libanon alias: Syrië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene diende op 23.12.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 23.12.2013 blijkt bovendien dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 05.05.2011 genomen werden in Ter Apel (Nederland) en dat hij daar een asielaanvraag heeft ingediend.

De Nederlandse instanties deelden op 07.01.2014 in een antwoord op een verzoek voor informatie mee dat de betrokkene op 06.06.2000 voor het eerst een asielaanvraag indiende in Nederland. Deze aanvraag werd echter op 18.04.2008 door de Nederlandse instanties afgewezen. Op 17.03.2009 werd het hiertegen ingediende beroep ongegrond verklaard. Deze beslissing werd ook in hoger beroep op 02.09.2009 bevestigd.

Op 05.07.2011 zou de betrokkene - volgens informatie verkregen van de Nederlandse instanties - een tweede asielaanvraag hebben ingediend. Deze aanvraag werd op 17.07.2013 afgewezen. De betrokkene tekende ook tegen deze beslissing beroep aan; desalniettemin is het beroep nog steeds hangende.

De betrokkene werd op 14.01.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Libanon in mei 2000 verlaten te hebben en via Israël naar Nederland gereisd te zijn, waar hij zou verbleven hebben tot 22.12.2013. Van daaruit zou de betrokkene tenslotte naar België gereisd zijn, waar hij op 23.10.2013 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf daarbij aan in Nederland een asielaanvraag te hebben ingediend, maar stelt dat deze aanvraag werd afgewezen.

De betrokkene stelde bovendien dat hij gedurende zijn reis in het bezit was van een geldig Libanees paspoort, met visum voor Nederland. Hij zou dit paspoort echter vernield hebben bij aankomst in Nederland in 2000.

Gezien bovenstaande vaststellingen, werd op 15.01.2014 een verzoek gericht aan de Nederlandse autoriteiten, teneinde de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd op 20.01.2014 door de Nederlandse instanties ingewilligd, op grond van artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013.

Gedurende het gehoor dd. 05.12.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot een asielaanvraag in te dienen in België en of hij met betrekking tot de

omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat Nederland dichtbij België ligt en hij België koos opdat hij op die manier dichtbij zijn echtgenote en dochter zou verblijven, die in Nederland woonachtig zijn. De betrokkene af daarbij ook aan niet naar Nederland te willen terugkeren aangezien hij er uitgesloten werd van de asielprocedure op basis van artikel 1F en hij door de Nederlandse autoriteiten als oorlogsmisdadiger beschouwd wordt. De betrokkene stelt echter dat de Nederlandse autoriteiten deze beslissing zouden genomen hebben zonder enig bewijs.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze met betrekking tot het land waar hij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 604/2013 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrouwbare feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat Nederland het terugnameverzoek dd. 15.01.2014 inwilligde. Dit impliceert dat de Nederlandse instanties de beoordeling van het asielverzoek van betrokkene kunnen hervatten of dat de betrokkene na overdracht in Nederland opnieuw een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

Dat een eerder door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert bovendien geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven, omdat hij in Nederland onterecht werd uitgesloten van de asielprocedure dient overigens opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet aannemelijk kan maken. De betrokkene beschikt overigens over geen enkel concreet element en/of bewijs, teneinde zijn bewering te staven. We verwijzen in dit kader tevens naar de onafhankelijke beroepsinstanties die Nederland kent, en de mogelijkheid van de betrokkene om zich hierop te beroepen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betrokkene maakte bovendien tijdens zijn gehoor ook geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Nederland in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Hij stelde immers louter in Nederland op verschillende adressen verbleven te hebben, zonder meer.

De betrokkene stelde voorts bij zijn gehoor, noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, stelde de betrokkene psychische problemen te hebben en dat hij reeds vier zelfmoordpogingen zou ondernomen hebben. Desalniettemin brengt de betrokkene noch bij zijn gehoor, noch na zijn gehoor attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. Bovendien stelde de betrokkene bij zijn gehoor uitdrukkelijk dat hij in Nederland behandeld werd voor zijn problemen en hiervoor medicatie kreeg.

De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties(4) (...)."

2. Het schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn

tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”.

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, wat in cau het geval is, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.6. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn.

2.7. In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in wat een enig middel lijkt te zijn de schending aan van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.2. Verzoeker houdt eerst een theoretisch betoog en past dan deze rechtsregels en rechtsbeginselen toe op zijn situatie.

De Raad zet kort de feiten met betrekking tot verzoekers verblijf in Nederland, zoals ze blijken uit het rechtsplegingsdossier, uiteen. Verzoeker betoogt dat hij in 2000 een eerste asielaanvraag indiende bij de Nederlandse overheden. In maart 2003 werd hem een zgn. 1F statuut toegekend – hij werd dus uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bij vonnis van de rechtbank te 's Gravenhage van februari 2005 werd de toepassing van artikel 1F bevestigd maar werd eveneens geoordeeld dat er geen beoordeling was gebeurd van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar het land van herkomst.

Verzoeker werd in 2006 ongewenst verklaard, wat inhoudt dat hij in beginsel Nederland dient te verlaten.

In april 2008 werd een nieuwe beschikking genomen inzake de eerste asielaanvraag waarbij verzoeker nogmaals werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en besloten dat verzoeker niet kan worden uitgewezen naar zijn land van herkomst wegens het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het beroep hiertegen werd in maart 2009 ongegrond verklaard en deze uitspraak werd door de Nederlandse Raad van State bevestigd in september 2009.

Verzoeker diende op 5 juli 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Nederlandse overheden die op 17 juli 2013 bij beschikking werd afgewezen. Verzoeker diende hiertegen een beroep in, dat nog steeds hangende is.

In april 2013 werd verzoeker tevens een inreisverbod van 10 jaar opgelegd.

3.3.2.3. Verzoeker stelt dat hij zich al meer dan 13 jaar in een “in limbo” situatie bevindt waarbij hij geen recht heeft op financiële ondersteuning, geen recht om te werken, geen recht op een verblijfsvergunning, enz. Dit heeft hem psychologisch gekraakt en heeft hij verschillende ernstige zelfmoordpogingen ondernomen alsook een aantal gedwongen psychiatrische opnames achter de rug. Door het 1F statuut werd hij eveneens ongewenst verklaard in Nederland maar kan hij tevens niet worden uitgezet naar zijn herkomstland. Verzoeker meent dat de wijze waarop hij gedurende 13 jaar in Nederland wordt behandeld een onmenselijke behandeling uitmaakt. Zijn vlucht naar België is een laatste wanhoopsdaad in de hoop om hier in menswaardige omstandigheden te kunnen leven.

3.3.2.4. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor op 14 januari 2014 heeft meegedeeld dat hij niet wenst terug te keren naar Nederland omdat hij werd uitgesloten van de asielprocedure op basis van artikel 1F. Verzoeker verwijt aan gemachtigde dat er hem geen vragen werden gesteld met betrekking tot zijn statuut in Nederland, hoewel hij meedeelde psychische problemen te hebben en reeds vier zelfmoordpogingen te hebben ondernomen. Volgens verzoeker had de gemachtigde moeten nagaan of de verwijdering naar Nederland en de terugkeer naar het “leven in limbo” geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.5. Om zijn stelling bij te zetten, houdt verzoeker in de eerste plaats voor dat de gemachtigde zich van zijn taak, met name het voeren van een grondig en diepgaand onderzoek, heeft ontdaan door *“eenvoudigweg te stellen dat er geen bewijzen van de uitsluiting werd neergelegd”*. Verzoeker meent dat de gemachtigde dit op eenvoudige wijze kon vaststellen door bijkomende informatie te verzoeken aan Nederland in het kader van de Dublin procedure.

De Raad merkt op dat uit een nauwgezette lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou hebben gesteld *“Met betrekking tot de uitsluiting van de asielprocedure in Nederland*

wordt geen enkel bewijs bijgebracht". Deze zin die in het verzoekschrift wordt geciteerd, is in de bestreden beslissing niet terug te vinden.

Wel blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens het gehoor meedeelde dat hij onterecht werd uitgesloten van de asielprocedure. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 14 januari 2014 aan de gemachtigde verklaarde: *"Ja, ik wil niet meer naar Nederland terugkeren. Vanaf mijn asielaanvraag in Nederland in 2000 heb ik een 1F vordering te hebben verkregen. Dit wil zeggen dat ik aanzien word als oorlogsmisdadiger. Dit omwille van het feit dat ik vroeger als veiligheidsagent heb gewerkt voor de Libanese autoriteiten. Echter hebben de Nederlandse autoriteiten dit beslist zonder enige bewijzen."* In de bestreden beslissing wordt omtrent deze inlichtingen van verzoeker gesteld: *"Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven, omdat hij in Nederland onterecht werd uitgesloten van de asielprocedure dient overigens opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet aannemelijk kan maken. De betrokkene beschikt overigens over geen enkel concreet element en/of bewijs, teneinde zijn bewering te staven."*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde niet struikelt over het gegeven dat er geen bewijs wordt voorgelegd omtrent de uitsluiting, maar dat hij wel struikelt over het gegeven dat er geen bewijs wordt voorgelegd omtrent de bewering dat verzoeker ten onrechte zou zijn uitgesloten.

Bovendien verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing naar het bestaan van onafhankelijke beroepsinstanties in Nederland en de mogelijkheid van verzoeker om zich daarop te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de mogelijkheid om zich in Nederland te wenden tot onafhankelijke beroepsinstanties niet betwist noch weerlegt. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 juli 2011 een tweede asielaanvraag heeft ingediend bij de Nederlandse overheden die op 17 juli 2013 bij beschikking werd afgewezen. Verzoeker heeft hiertegen beroep ingediend. In een brief van 7 januari 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, delen de Nederlandse overheden aan de gemachtigde mee dat de behandeling van dit beroep nog hangende is. Dit wordt dan ook vermeld in de bestreden beslissing. Dit gegeven betekent dat in zoverre verzoeker meent dat hij ten onrechte werd uitgesloten, verzoeker in Nederland nog steeds toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de beschikking van 17 juli 2013 zoals voorzien in richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*Pb.L.* 13 december 2005, afl. 326), minstens toont verzoeker niet aan dat er in Nederland geen effectief rechtsmiddel tegen deze beschikking voorhanden is.

3.3.2.6. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de gemachtigde een onderzoek had moeten voeren naar het "leven in limbo" in Nederland, omdat hij meent dat Belgische overheden die in aanraking komen met asioldossiers met deze situatie bekend zouden moeten zijn.

Uit het gehoorverslag van 14 januari 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker werd gevraagd of hij redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, heeft die een verzet tegen zijn overdracht naar Nederland zouden rechtvaardigen. Uit het verslag blijkt dat verzoeker enkel melding maakt van zijn 1F statuut waartoe de Nederlandse autoriteiten zouden hebben beslist zonder enige bewijzen, aldus verzoeker. Verzoeker maakte geen enkele melding over zijn "leven in limbo" noch maakte hij melding van een onmenselijke behandeling die het gevolg zou zijn van zijn 1F statuut in Nederland.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, blijkt uit het gehoorverslag van 14 januari 2014 dat verzoeker verklaarde psychische problemen te hebben en al 4 zelfmoordpogingen achter de rug te hebben in Nederland. De verzoeker verklaarde eveneens behandeld te zijn in Nederland en daar medicatie te hebben. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk zijn medische toestand in verband bracht met zijn situatie van uitsluiting noch met zijn betoogde "leven in limbo" in Nederland.

Verzoeker betoogt dat de Belgische overheden die in aanraking komen met asielzoekers op de hoogte zouden moeten zijn van het "leven in limbo" voor uitgesloten vluchtelingen in Nederland, maar toont dit niet concreet aan. Verzoeker maakt geen melding van informatie m.b.t. de algemene situatie van uitgesloten vluchtelingen in Nederland vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (d))

waarvan de Belgische overheid op de hoogte was of op de hoogte had moeten geweest zijn (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)).

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van het advies met betrekking tot artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACV) in Nederland, maar voegt dit advies niet bij het verzoekschrift. Het wordt ook niet vermeld in de inventaris van de stukken gevoegd bij het verzoekschrift zodat de Raad niet kan nagaan of dit advies informatie bevat waarvan de Belgische overheden op de hoogte zouden moeten zijn.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Belgische overheden kennis hadden of kennis hadden moeten hebben over de algemene situatie van uitgesloten asielzoekers in Nederland, maakt hij ook niet aannemelijk dat de bewijslast inzake het aantonen van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet geheel op hem mocht en mag worden gelegd.

Zelfs indien de Belgische overheden over bronnen beschikten die de algemene situatie van uitgesloten vluchtelingen in Nederland zouden beschrijven, dan nog dienden de specifieke beweringen van verzoeker te worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (d)). Zoals hierboven gesteld, blijkt uit het gehoorverslag niet dat de verzoeker melding maakte van zijn “leven in limbo” in Nederland, laat staan enige bewijselementen aanbracht die zijn bewering omtrent een “leven in limbo” zouden hebben gestaafd.

Vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Enkel wanneer een begin van bewijs wordt voorgelegd, is het aan de Belgische overheden om twijfels daaromtrent weg te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er op het moment van de bestreden beslissing een begin van bewijs aanwezig was van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van een “leven in limbo” bij terugkeer naar Nederland.

Verzoeker maakt bijgevolg prima facie niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig en diepgaand onderzoek had moeten voeren naar een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald in het kader van de mogelijke gevolgen van een leven in limbo-situatie in Nederland na toekenning van een 1F statuut. Een incorrecte verdeling van de bewijslast en een incorrecte beoordeling van het begin van bewijs wordt prima facie niet aangetoond.

Er blijkt prima facie dan ook niet dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De gemachtigde kon dan ook op het moment van de bestreden beslissing op goede gronden stellen: *“Betrokkene maakte bovendien tijdens zijn gehoor ook geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Nederland in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.”* en besluiten: *“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.”*

3.3.2.7. Verzoeker betoogt voor de Raad dat, rekening houdend met de stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift en die werden verkregen na de bestreden beslissing, hij bij verwijdering naar Nederland opnieuw zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in Nederland. Hij betoogt dat hij mentaal zeer kwetsbaar is en verwijst naar de medische stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat hij bij overdracht naar Nederland weer in limbo zal moeten leven wat voor hem ondraaglijk is na een periode van 13 jaar. Verzoeker meent dat zijn enige uitweg heden zelfdoding is omdat het de enige manier is om zijn leven in limbo te beëindigen.

3.3.2.8. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van

het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Verzoeker houdt voor dat de verwijdering naar een land waar hij weer in limbo zal moet leven, een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker omschrijft in het deel “uiteenzetting van de feiten” van zijn verzoekschrift, het “in limbo leven” als een “situatie van voortdurende rechteloosheid”, een burgerlijke dood, wat inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op verblijfsrechten, onderdak/opvang, financiële ondersteuning en toegang tot werk noch mogelijkheden heeft tot het verwerven van inkomsten en dit in beginsel zonder uitzicht op een verbetering van de situatie. Dit vooruitzicht, mede door zijn mentale kwetsbaarheid, is ondraaglijk voor verzoeker.

3.3.2.9. De Raad stelt vast dat hij wordt geconfronteerd met een situatie waar in wezen geen tekortkomingen in de opvangvoorzieningen of in de asielprocedure van een lidstaat worden aangeklaagd. Wat wordt aangeklaagd is de situatie van een vreemdeling die van opvangvoorzieningen heeft genoten en die een asielprocedure heeft doorlopen, maar die van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten. In casu, kreeg verzoeker een 1F statuut in Nederland, werd hij ongewenst verklaard en verkreeg hij een inreisverbod van tien jaar terwijl tegelijkertijd werd gesteld dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker verblijft feitelijk op Nederlands grondgebied maar heeft geen verblijfsstatus en dus in beginsel geen toegang tot socio-economische rechten die gewoonlijk gepaard gaan met de verlening van een verblijfsstatus.

De Raad merkt op dat socio-economische rechten niet uit de werkingssfeer van het EVRM worden uitgesloten (EHRM 9 oktober 1979, nr. 6289/73, *Airey v. Ierland*, par. 26). Dit betekent evenwel niet dat prangende socio-economische omstandigheden of humanitaire situaties in een land steeds aanleiding zullen geven tot vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM die desgevallend aanleiding kan geven tot een non-refoulement verplichting.

Na haar bevindingen in de zaak *Salah Sheekh* stelt het Hof als algemene regel: “*The Court also reiterates its finding in for example Salah Sheekh v. the Netherlands, that while the Court by no means wishes to detract from the acute pertinence of socio-economic and humanitarian considerations to the issue of forced returns of rejected asylum seekers to a particular part of their country of origin, such considerations do not necessarily have a bearing, and certainly not a decisive one, on the question of whether the persons concerned would face a real risk of ill-treatment within the meaning of Article 3 of the Convention in those areas.*” (EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. Nederland*, par. 141; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *F.H. v. Zweden*, par. 93; EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 122; EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 97; EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *Tomic v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 27 april 2010, nr. 53080/07, *Miah v. Verenigd Koninkrijk*, par. 14 (onontvankelijkheidsbeslissing) maar vergelijk met Commissie Mensenrechten 12 februari 1990, nr. 13078/87, *Fadele v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Bovendien moet worden vastgesteld dat, hoewel Nederland op basis van artikel 3 van het EVRM erkent dat verzoeker niet kan worden verwijderd naar het land van herkomst, noch onder het EVRM noch onder de rechtspraak van het EHRM deze plicht tot non-refoulement rechtstreeks wordt verbonden aan een plicht tot toekenning van een juridische status of een verblijfsstatus. In die zin luidt vaststaande rechtspraak van het Hof dan ook dat artikel 3 van het EVRM geen recht op politiek asiel waarborgt (EHRM 26 september 1991, nr. 45/1990/236/302-306, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 102; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. Nederland*, par. 135 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 212).

In de zaak *Bonger* klaagde een niet-verwijderbare vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus, de ontzegging van elke verblijfsstatus aan. Hij voerde aan dat dit een schending van zijn mensenrechten en menselijke waardigheid inhield omdat hij niet volwaardig kon deelnemen aan de Nederlandse samenleving. Het Hof stelde evenwel duidelijk dat het EVRM geen recht op verblijf waarborgt: “*to the extent that the applicant also complains that he is denied a residence permit for as long as he is not expelled, the Court considers that this complaint must be rejected for being incompatible ratione materiae as neither Article 3 nor any other provision of the Convention and its Protocols guarantees, as*

such, a right to a residence permit." (EHRM 15 september 2005, nr. 10154/04, *Bonger v. Nederland* (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM benadrukt verder in zijn vaste rechtspraak dat het EVRM en de Protocollen geen recht op binnenkomst voorzien noch een recht op verblijf voor een persoon in een staat waarvan hij geen onderdaan is. Dit is een bevestiging door het Hof van het gegeven dat de verdragssluitende staten, als een regel van erkend internationaal recht en behoudens hun verdragsverplichtingen, het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren (EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, *Muslim v. Turkije*, par. 85; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, par. 66).

Uit de zaak *M.S.* blijkt dat het Hof tot nu toe in heel bedekte termen het gebrek aan perspectief op een verblijfsvergunning voor uitgesloten vluchtelingen veroordeelt. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, stelden de betrokken overheden dat de betrokken vreemdeling, uitgesloten van de vluchtelingenstatus, door "vrijwillig" terug te keren naar Irak, afstand had gedaan van de bescherming onder artikel 3 EVRM. Het Hof meende evenwel dat hier geen sprake was van vrijwillige afstandneming en stelde: *"... le requérant était placé devant les choix suivants: il pouvait décider de rester en Belgique sans aucun espoir d'y obtenir un jour le droit d'y séjourner légalement et sans perspective concrète d'y vivre en liberté; une autre option était de retourner en Irak auprès des siens tout en courant le risque d'y être arrêté et de subir des mauvais traitements en prison, une dernière option était d'aller dans un pays tiers, ce qui ne s'est pas avéré réalisable."* (EHRM 31 januari 2012, nr. 50012/08, *M.S. v. België*, par. 121-125).

Echter uit deze bedekte kritiek kan niet worden afgeleid dat het onthouden van een verblijfsstatus aan uitgesloten vluchtelingen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, laat staan dat dit in casu aanleiding geeft tot een non-refoulement verplichting voor de Belgische overheden.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat het EHRM tot nu toe slechts in één heel specifieke zaak geoordeeld heeft dat het onthouden van een juridische status ("*legal status*") een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. In het specifieke kader van een statenopvolging, met name de onafhankelijkheid van Slovenië, veroordeelde de Grote Kamer in het bijzonder de schrapping van burgers van het toenmalige Joegoslavië die niet op tijd het Sloveens burgerschap hadden aangevraagd of wiens aanvraag was geweigerd. Ze werden geschrapt uit het Sloveense register van langdurig ingezetenen en overgeschreven in het register van vreemdelingen zonder verblijfsvergunning. De meesten onder hen werden daardoor staatloos. Door de schrapping werd hen een juridische status ontnomen die hen voorheen toegang gaf tot een brede waaier van rechten, zoals pensioenrechten of lidmaatschap tot een ziekenfonds, en mogelijkheden tot tewerkstelling. Aldus het Hof "*Owing to the "erasure" they experienced a number of adverse consequences, such as the destruction of identity documents, loss of job opportunities, loss of health insurance, the impossibility of renewing identity documents or driving licenses, and difficulties in regulating pension rights. Indeed, the legal vacuum in the independence legislation (...) deprived the applicants of their legal status, which had previously given them access to a wide range of rights.*"

Het Hof besloot: "*The Court is of the opinion that, in the particular circumstances of the present case, the regularisation of the residence status of former SFRY citizens was a necessary step which the State should have taken in order to ensure that failure to obtain Slovenian citizenship would not disproportionately affect the Article 8 rights of the "erased". The absence of such regulation and the prolonged impossibility of obtaining valid residence permits have upset the fair balance which should have been struck between the legitimate aim of the protection of national security and effective respect for the applicants' rights to private or family life or both.*" Door het falen van de Sloveense overheid om de ernstige gevolgen van de schrapping te remediëren met omvattende maatregelen en de nodige spoed, werd een schending van artikel 8 EVRM begaan (EHRM (Grote Kamer) 26 juni 2012, nr. 26828/06, *Kuric v. Slovenië* – zie ook "partly concurring partly dissenting opinion" van rechter Vucinic).

De Raad moet evenwel vaststellen dat deze rechtspraak van het Hof een zeer specifieke situatie betreft en daarenboven kadert in artikel 8 van het EVRM zodat hieruit geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de specifieke situatie van verzoeker en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt benadrukt dat het EVRM en de Protocollen, aldus het Hof, geen socio-economische rechten, zoals het recht op gratis behuizing, het recht op werk, het recht op gratis medische bijstand of het recht op financiële bijstand, garanderen. Kortom, geen enkele bepaling van het EVRM kan worden

geïnterpreteerd als “*conferring on an individual the right to enjoy any given standard of living*” (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 249 en mutatis mutandis EHRM *Chapman v. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 2001, nr. 27238/95, par. 99 inzake art. 8 EVRM; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, *Muslim v. Turkey*, par. 85; EHRM 28 oktober 1999, nr. 40772/98, *Pancenکو v. Letland* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 20 april 1999, nr. 32734/96, *Wasilewski v. Polen* (onontvankelijkheidsbeslissing); 26 juni 2001, nr. 39022/97, *O'Rourke v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 april 2002, nr. 56869/00, *Larioshina v. Rusland* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 oktober 2005, nr. 68029/01, *Kutepov en Anikeenko v. Rusland* (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 6 september 2005, nr. 70767/01, *Pavlyulynets v. Ukraine*, par. 28; EHRM 18 juni 2009, nr. 45603/05, *Budina v. Rusland* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Zie evenwel Commissie Mensenrechten 7 december 1995, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, separate opinion dhr. Cabral Barreto en Commissie Mensenrechten 9 maart 1998, nr. 30930/96, *B.B. v. Frankrijk*, separate opinion dhr. Cabral Barreto).

Anderzijds stelt het EHRM dat zekere leefomstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. In die zin stelt het Hof: “*The Court cannot exclude that State responsibility could arise for “treatment” where an applicant, in circumstances wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity.*” (EHRM 18 juni 2009, nr. 45603/05, *Budina v. Rusland* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Het Hof heeft dus de aansprakelijkheid van een staat onder artikel 3 EVRM niet geheel uitgesloten wanneer er sprake is van een (kwetsbaar) individu, die geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, en wordt geconfronteerd met een onverschillige staat. Het Hof onderzoekt dan of er sprake is van extreme materiële armoede, meer bepaald of het onmogelijk is om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 250-253). De verwijdering van een kwetsbaar individu naar leefomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien zonder enig perspectief op verbetering kan strijdig zijn met het non-refoulement beginsel onder artikel 3 EVRM (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. Griekenland en België*, par. 367). Hierbij moet worden benadrukt dat volgens het Hof socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer evenwel enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114).

3.3.2.10. In casu stelt de Raad vast dat de medische stukken gevoegd bij het verzoekschrift de mentale kwetsbaarheid prima facie aannemelijk maken.

Verzoeker houdt voor dat hij door zijn in limbo situatie in Nederland geen aanspraak kan maken op verblijfsrechten, onderdak/opvang, financiële ondersteuning en toegang tot werk. Uit de in punt 3.3.2.9 besproken rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat het EVRM en de bijhorende protocollen geen verblijfsstatus noch socio-economische rechten garanderen. Voorts blijkt uit het hierboven gestelde dat het weerhouden van een verblijfsvergunning aan een uitgesloten vreemdeling in de huidige rechtspraak van het Hof niet wordt aangemerkt als een situatie van onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit de huidige rechtspraak van het EHRM blijkt ook niet dat een in limbo situatie, zoals deze waarmee verzoeker in Nederland wordt geconfronteerd als uitgesloten vluchteling, een situatie is die door het Hof wordt aangemerkt als een situatie van onmenselijke behandeling in die zin van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg aanleiding kan geven tot een non-refoulement verplichting.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete bewijselementen voorlegt in zijn verzoekschrift noch in de bijhorende stukken die prima facie aannemelijk maken of staven dat hij bij terugkeer naar Nederland terecht zal komen in een situatie van ernstige ontbering, meer bepaald van extreme materiële armoede waar het voor hem onmogelijk zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Ook uit het gehoorverslag van 14 januari 2014 blijkt niet dat verzoeker hieromtrent enige vermelding maakte.

De Raad herhaalt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

Hoewel de Raad verzoekers precare situatie in Nederland en zijn geestelijk lijden niet ontkent, maakt verzoeker in casu bijgevolg prima facie niet aannemelijk dat zijn terugkeer naar een in limbo situatie in Nederland een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.11. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in *D. v. Verenigd Koninkrijk* (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In de zaak *N. v. het Verenigd Koninkrijk* handhaaft de Grote Kamer uitdrukkelijk de hoge drempel die door *D. v. Verenigd Koninkrijk* werd gesteld (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 43-44).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat wanneer een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico, *quod in casu*, er moet worden nagegaan in welke mate dit zelfmoordrisico reëel en concreet is. Daarbij wordt ook onderzocht welke voorzorgsmaatregelen er worden genomen door de Verdragsluitende Staat om een risico op zelfmoord te voorkomen. Het is hierbij van belang dat het bestaan en de beschikbaarheid van een geschikte behandeling in het land van terugkeer werd onderzocht en vastgesteld (Specifiek m.b.t. de beschikbaarheid van psychiatrische behandeling in het land van herkomst zie EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, *Bensaid v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32-41; EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 88-94; EHRM 20 oktober 2011, nr. 55643/09, *Samina v. Zweden*, par. 56-61 en EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 33 en EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 52-55 en par. 86).

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag van 14 januari 2014 blijkt dat verzoeker aangaf in Nederland behandeld te zijn geweest voor zijn psychische problemen en zelfmoordpogingen en daar medicatie te hebben verkregen. Dit blijkt ook uit de medische stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift, zodat prima facie kan worden aangenomen dat verzoeker minstens toegang heeft tot dringende medische hulp in Nederland. Verzoeker betwist of weerlegt niet op concrete wijze dat hij bij terugkeer naar Nederland toegang zal hebben tot beschikbare psychische of psychiatrische behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Nederlandse overheden tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien voor verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat het voorgehouden suïcide-gevaar reëel en concreet is mits uit bovengestelde blijkt dat de Nederlandse overheden, indien nodig, op de hoogte zullen worden gebracht van een risico op zelfmoord, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en een eventueel benodigde behandeling prima facie beschikbaar en toegankelijk is in Nederland en bijgevolg aldaar verder gezet kan worden, indien nodig.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt in deze stand van zaken prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Een ernstig middel blijkt op het eerste zicht niet.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog opnieuw verwijst naar hetgeen hij reeds uiteengezet heeft in het kader van zijn ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoeker een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES